

До Вищого адміністративного суду України

Касатора (позивача): Олійника Дмитра Вячеславовича,

Відповідач: Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері комунальних послуг (код ЄДРПОУ 37924499),
вул. Димитрова, 24, м. Київ, 03150,
засіб зв'язку -тел. 2071919, факс: 2071972,
e-mail: list@nkp.gov.ua

Третя особа: ПАТ «Акціонерна компанія Київводоканал»,
вул. Лейпцизька, 1-а, м. Київ, 01015,
засіб зв'язку –тел. 2805757,
e-mail: akainaran@aguamail.kiev.ua

Третя особа: ПАТ «Київенерго»,
пл. І. Франка, 5, м. Київ, 01001,
засіб зв'язку –тел. 2076075, e-mail: kanc@kievenergo.com.ua

Третя особа: Устінов Євген Аркадійович,

Третя особа: ТОВ «Євро -Реконструкція»,
вул. Червоногвардійська, 20, м. Київ, 02660,
засіб зв'язку –тел. 2910807, e-mail: kanc@euro.tec4.kiev.ua

Третя особа: Блащук Володимир Юрійович,

Третя особа: Шеховцов Олександр Володимирович,

Третя особа: Марченко Костянтин Михайлович,

Третя особа: ЖБК «Кристал -22»,
вул. Автозаводська, 67, кв. 55, м. Київ, 04114,
засоби зв'язку та e-mail: невідомі

Третя особа: Гордієнко Галина Геннадіївна,

Третя особа: Казевич Віктор Павлович,

Третя особа: Дорошенко Світлана Кімівна,

Третя особа: Григоренко Олена Григорівна,

Третя особа: Хотемський Віктор Андрійович,

Третя особа: Ганчук Світлана Петрівна,

Третя особа: Рачицька Раїса Анатоліївна,

Третя особа: Кузнецова Ірина Олександрівна,

Третя особа: Костюченко Людмила Королівна,

Третя особа: Хорошилова Тетяна Федорівна,

Третя особа: Заверуха Любов Іванівна,

Третя особа: Мохнєва Наталія Андріївна,

**Третя особа: ЖБК «Ремонтник»,
вул. Щербакова, 49-г, кв. 27, м. Київ, 04111,
засіб зв'язку - тел. 4430864, e-mail: невідомий**

Третя особа: Шоходько Інна Володимирівна,

Третя особа: Антоненко Петро Семенович,

Третя особа: Назаров Сергій Анатолійович,

Третя особа: ЖБК «Арсеналець -16»,
вул. Курнатовського, 6, м. Київ, 02139,
засіб зв'язку -тел. 5109019, e-mail: невідомий

Третя особа: КП «Головний інформаційно - обчислюваний центр»,
вул. Космічна, 12-а, м. Київ, 02192,
засіб зв'язку -тел. 2388005, e-mail: sekretary@gioc.kiev.ua

**на постанову Окружного адміністративного суду м. Києва
від 21 квітня 2015 р., ухвалу Київського апеляційного адміністративного
суду від 09 червня 2015 р. у справі № 826/20330/14**

КАСАЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржувана ухвала КААС, повний текст якої виготовлено 12.06.2015 р. (що вбачається з її змісту) отримана мною поштою 22.06.2015 р. (що підтверджується копію поштового конверту із відбитком поштового штемпеля 17.06.2015 р. та роздруківкою онлайн-сервісу «Укрпошти»), а тому прошу поновити строки на касаційне оскарження.

Оскаржувані судові рішення прийняті з порушенням норм матеріального права та процесуального права і підлягають скасуванню, виходячи з наступного.

Так, підставами для подачі адміністративного позову мною були зазначені: 1) відсутність повноважень Нацкомпослуг (далі відповідача) на встановлення тарифів на послугу централізованого опалення (ЦО) для підприємств, що здійснюють комбіноване виробництво теплової і електричної енергії (шляхом когенерації), що вбачається із системного аналізу положень діючого законодавства; 2) недотримання відповідачем положень п. 7 ч. 1 ст. 30 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги» (одного з принципів державного регулювання цін/тарифів, як випередження зростання доходів населення над зростанням цін/тарифів на житлово-комунальні послуги).

Відхиляючи наведені у позові доводи щодо компетенції відповідача, суд першої інстанції посилається на ст. 6 («суміжні ринки») Закону України № 1682-III «Про природні монополії», очевидно маючи на увазі пункт 2 ч. 1 ст. 6 Закону України № 2479-VI «Про державне регулювання у сфері комунальних послуг», згідно якого відповідач здійснює:

встановлення тарифів на комунальні послуги суб'єктам природних монополій та суб'єктам господарювання на суміжних ринках, ліцензування діяльності яких здійснюється національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері комунальних послуг.

Відповідно до ст. 1 Закону України № 1682-III «Про природні монополії»:

суміжний ринок - товарний ринок, що не перебуває у стані природної монополії, для суб'єктів якого реалізація вироблених товарів або використання товарів інших суб'єктів господарювання неможливе без безпосереднього використання товарів, що виробляються (реалізуються) суб'єктами природних монополій.

Послуги ЦО і ГВ у м. Києві не є товарним ринком (на відмінність від теплової енергії і теплопостачання, питної води і водопостачання у розумінні профільних законів). Крім того, комунальні послуги, що надаються третіми особами на стороні відповідача є послугами безпосередньо природних монополій, тобто послуги ЦО і ГВ у м. Києві не є суміжним ринком. Відсутні послуги ЦО і ГВ також і в положеннях ст. 6 «суміжні ринки» Закону України № 1682-III.

Стосовно посилань суду про повноваження відповідача на встановлення тарифів на комунальні послуги суб'єктам природних монополій (п. 2 ч. 1 ст. 6 Закону України № 2479-VI) слід зауважити, що повноважень на встановлення тарифів на комунальні послуги

суб'єктам природних монополій, які здійснюють виробництво теплової енергії шляхом когенерації і на теплоелектроцентралях (а до них віднесені ПАТ «Київенерго» і ТОВ «Євро-Реконструкція», що ними не заперечується) у відповідача не може бути, оскільки це прямо суперечило положенням Закону України № 2633-IV «Про тепlopостачання», зокрема його статті 20:

Тарифи на виробництво, транспортування та постачання теплової енергії, крім тарифів на виробництво теплової енергії для суб'єктів господарювання, що здійснюють комбіноване виробництво теплової і електричної енергії та/або використовують нетрадиційні та поновлювані джерела енергії, затверджуються національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері комунальних послуг, та органами місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законодавством.

Відповідно до ст. 15 Закону України № 2633-IV Національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері комунальних послуг, не здійснюється державне регулювання у сфері тепlopостачання для суб'єктів господарської діяльності з тепlopостачання, що здійснюють комбіноване виробництво теплової і електричної енергії та/або використовують нетрадиційні чи поновлювані джерела енергії.

При цьому, відповідно до ст. 16 Закону України № 2633-IV Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері комунальних послуг не регулює господарську діяльність суб'єктів відносин у сфері тепlopостачання систем з теплоелектроцентралями, ТЕС, АЕС, іншими когенераційними установками та установками, що використовують нетрадиційні або поновлювані джерела енергії, а до господарської діяльності належить не тільки виробництво теплової енергії, але й постачання теплової енергії (тепlopостачання) та транспортування теплової енергії (ст. 1 Закону України № 2633-IV).

Положеннями ст. 1 Закону України 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги» визначено:

комунальні послуги - результат господарської діяльності, спрямованої на задоволення потреби фізичної чи юридичної особи у забезпеченні холодною та гарячою водою, водовідведенням, газо- та електропостачанням, опаленням, а також вивезення побутових відходів у порядку, встановленому законодавством.

Системне тлумачення наведених законодавчих актів дає підстави для висновку, що опалення і забезпечення гарячою водою, тобто комунальні послуги, як результат господарської діяльності третіх осіб по цій справі ПАТ «Київенерго» і ТОВ «Євро-Реконструкція» (які при виробництві товарної продукції використовують теплоелектроцентралі та когенераційні установки) не є предметом регулювання Нацкомпослуг, отже відповідач не може встановлювати тарифи (як на товарну продукцію, так і комунальні послуги) для таких підприємств. Проте, судом першої інстанції при визначенні повноважень відповідача не застосовані ці норми матеріального права.

Так саме, не ґрунтуються на жодних законодавчих актах наведені в оскаржуваній постанові умовиводи упередженого і некомпетентного суду першої інстанції про те, що:

«встановлення тарифів на послуги централізованого опалення та централізованого постачання гарячої води для ПАТ «Київенерго» (ліцензіата з провадження господарської діяльності з постачання теплової енергії) можливе за умови встановлення тарифів для Товариства на постачання теплової енергії».

Чому встановлення таких тарифів (на послугу ЦО) покладене саме на відповідача Нацкомпослуг, а не НКРЕ, котра (як встановив суд) має встановлювати тарифи на виробництво теплової енергії –судом не пояснюється; будь-яких посилань на які-небудь норми матеріального права в цій частині в судовому рішенні не міститься. В постанові суду не наведено жодних мотивів: чому, та в силу яких положень законодавства тарифи на постачання, або на транспортування теплової енергії, як інших складових цієї товарної продукції, виробленої третіми особами шляхом когенерації (на теплоцентралі) покладене знав таки саме на відповідача Нацкомпослуг, а не якийсь інший орган (наприклад, НКРЕ чи орган місцевого самоврядування).

Підкреслюю, що повноваження НКРЕ на встановлення тарифів лише на виробництво теплової енергії ПАТ «Київенерго» і ТОВ «Євро-Реконструкція» жодним чином не свідчить, що встановлення тарифів на постачання або ж на транспортування теплової енергії для цих же підприємств автоматично належить до компетенції саме відповідача, а не інших уповноважених органів (наприклад, НКРЕ чи органу місцевого самоврядування). Судом першої інстанції не наведено положень законодавства, відповідно до яких було б прямо передбачено компетенцію відповідача на встановлення тарифів на централізоване опалення (ЦО) для суб'єктів господарювання, які використовують теплоелектроцентралі та когенераційні установки (третіх осіб на стороні відповідача).

Таким чином, в вищенаведених частинах висновки суду першої інстанції побудовані на виключно на припущеннях та пересмикуванні законодавства, а оскаржувана постанова прийнята з порушенням норм матеріального права.

Відхиляючи доводи про порушення відповідачем при прийнятті оспорюваних актів принципів державного регулювання цін/тарифів і відмовляючи в цій частині у позові упередженим і некомпетентним судом було неправильно визначено предмет позову та з виходом за межі заявлених мною вимог «встановлено», що я посилався на пункти 1, 2, 7 (частини 1) ст. 30 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги», у той час як підставою мною було зазначено лише пункт 7 ч. 1 ст. 30 Закону України № 1875-IV (недотримання принципу випередження зростання доходів населення над зростанням цін/тарифів на житлово-комунальні послуги). У цій частині суд посилався на те, що Указом Президента України від 23.11.2011 р. № 1073/2011 до компетенції відповідача не віднесено, зокрема, забезпечення зростання доходів населення над зростанням цін/тарифів на житлово-комунальні послуги.

Втім, відповідно саме до п. 3 Положення, затвердженого цим указом, на відповідача покладено завдання:

*збалансування інтересів суб'єктів господарювання, споживачів та держави;
формування і забезпечення прогнозованості цінової і тарифної політики на ринках, які перебувають у стані природної монополії, та суміжних ринках у сфері теплопостачання і централізованого водопостачання та водовідведення.*

Відповідно до п. 4 вказаного Положення відповідач на виконання покладених на нього завдань:

*бере участь у формуванні та реалізації державної політики у сфері теплопостачання, централізованого водопостачання та водовідведення;
здійснює інші повноваження, визначені законами України та покладені на неї Президентом України.*

Якщо соціальний захист населення дійсно віднесено законодавством до повноважень Міністерства соціальної політики, то відповідно до ч. 7 ст. 31 Закону України № 1875-IV центральні органи виконавчої влади, національні комісії, що здійснюють державне регулювання у відповідній сфері, несуть відповідальність за наслідки встановлення або регулювання цін/тарифів, що змінюються ними відповідно до їхніх повноважень.

Таким чином, необґрунтованими і невідповідними чинному законодавству є доводи упередженого і некомпетентного суду першої інстанції, що до компетенції відповідача не віднесено дотримання такого принципу державного регулювання цін/тарифів, як випередження зростання доходів населення над зростанням цін/тарифів на житлово-комунальні послуги (пункту 7 ч. 1 ст. 30 Закону України № 1875-IV). Судове рішення в цій частині є внутрішньо суперечливим: суд визнає, що державне регулювання у відповідній сфері покладене саме на відповідача, але одночасно не відносить до його компетенції дотримання одного з принципів цього самого державного регулювання.

З тексту оскаржуваної постанови суду незрозуміло – яким чином згадувана судом постанова Кабміну № 81 від 25.03.2014 р. «Про вдосконалення державної політики регулювання цін на природний газ і тарифів на теплову енергію та забезпечення

посилення соціального захисту населення під час оплати житлово-комунальних послуг» спростовує недодержання відповідачем при державному регулюванні цін/тарифів вимоги пункту 7 ч. 1 ст. 30 Закону України № 1875-IV. Предметом регулювання постанови Кабміну № 81 від 25.03.2014 р. є рекомендації щодо встановлення тарифів на газ та перегляд тарифів на послуги ЦО і ГВ з урахуванням тарифів на газ. З оскаржуваної постанови неможливо зрозуміти: яким чином цей акт Кабміну стосується предмету і підстав позову.

Стосовно посилань відповідача на постанову Кабміну № 83 від 05.04.2014 р. «Про посилення соціального захисту населення в умовах підвищення цін і тарифів на комунальні послуги» слід зазначити, що відповідно до наявної у матеріалах справи офіційної статистичної інформації реальні доходи населення, падіння яких у 2014 р. порівняно з 2013 р. спостерігається в цілому по Україні (т. 3, а. с. 107) включають в себе і соціальні допомоги та інші одержані поточні трансферти. Отримані у 2014 р. населенням України компенсації, як невід'ємні складові реальних доходів вочевидь не компенсують витрати на житлово-комунальні послуги (підтверджується й роздруківкою, що надається).

Крім того, відповідачем в судовому розгляді було визнано факт недотримання пункту 7 ч. 1 ст. 30 Закону України № 1875-IV при встановленні тарифів, що відповідно до ч. 3 ст. 72 КАС є підставою звільненою від доказування. При цьому, відповідальність за недотримання принципу державного регулювання цін/тарифів, який є предметом спору, відповідачем було покладено на Кабінет міністрів України. Однак, Законом України № 794-VII «Про Кабінет Міністрів України» не передбачено повноважень цього органу влади у сфері тарифоутворення. Не передбачені такі повноваження й ст. 116 Конституції.

Посилання судів обох інстанцій на інші судові рішення свідчать про неправильне застосування ст. 72 КАС та ігнорування листу ВАСУ від 14.11.2012 р. № 2379/12/13-12 «Щодо застосування статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України», яким розмежовані поняття обставин, встановлених в інших справах, та правової кваліфікації цих обставин:

Водночас правова кваліфікація діяння особи, наведена у вироку в кримінальній справі або постанові про адміністративний проступок (тобто застосування тих чи інших правових норм до відповідної поведінки), не є обов'язковою для адміністративного суду.

Це стосується також і правової кваліфікації, наведеної у чинних рішеннях судів в іншій адміністративній, цивільній або господарській справі.

Відповідно висновки інших судів щодо правомірності чи протиправності дій особи, поведінка якої є предметом розгляду в адміністративній справі, не є обов'язковими для адміністративного суду, який таку справу розглядає.

Висновки та оцінки іншого суду щодо правомірності поведінки особи, її винуватості у вчиненні правопорушення тощо не позбавляють адміністративний суд, який розглядає по суті справу, предмет якої пов'язаний із відповідними діями цієї особи, права надати їм власну оцінку.

В порушення ч. 3 ст. 86 КАС наведені мною у позові і неодноразових письмових поясненнях докази не були оцінені судом першої інстанції у сукупності їхньої достатності і взаємного зв'язку. Не надано також й оцінки доказам третіх осіб на стороні позивача. В порушення вимог п. 3 ч. 1 ст. 163 КАС в оскаржуваній постанові відсутні мотиви неврахування окремих наданих доказів (зокрема, неодноразового, щомісячного застосування оспорюваних актів відповідача до мене і третіх осіб, підтверджених копіями рахунків, що свідчать про нормативно-правовий характер їхньої дії; інформації органів статистики щодо доходів населення).

Поряд із тим суд першої інстанції не звернув уваги на визначення поняття «комунальні послуги», яке міститься у ст. 1 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги», з чого вбачається, що оспорювані постанови стосувалися встановлення тарифів саме на певні послуги. Формулювання оспорюваних актів щодо встановлення тарифів нібито для підприємств не спростовує того, що предметом регулювання цих актів є тарифи саме на послуги, які в цих актах перелічені, що виключає

надання їм правової кваліфікації актів індивідуальної дії: ці послуги споживаються тими, хто їх надає.

Судом неправильно витлумачені положення наказу Мін'юсту № 34/5 від 12.04.2005 р., спираючись на який оспорювані постанови помилково кваліфіковані актами індивідуальної дії лише за формальною ознакою адресування їх третім особам на стороні відповідача.

Так, рішенням Конституційного Суду України № 2-зп/1997 від 23.06.1997 р. (справа про акти органів Верховної Ради України) витлумачено, що:

за своєю природою ненормативні правові акти, на відміну від нормативних, встановлюють не загальні правила поведінки, а конкретні приписи, звернені до окремого індивіда чи юридичної особи, застосовуються одноразово й після реалізації вичерпують свою дію.

У той же час, рішенням Конституційного Суду України № 20-рп/2001 від 27.12.2001 р. зазначено, що:

Ознаками нормативності правових актів є невизначеність дії у часі та неодноразовість їх застосування.

Таким чином, незважаючи на те що формально оспорювані постанови відповідача адресовані третім особам ПАТ «Київенерго», ТОВ «Євро-Реконструкція» і ПАТ «АК Київводоканал», як окремим юридичним особам (що очевидно й ввело в оману суд), вони (постанови) одночасно встановлюють цим юридичним особам (як виконавцям послуг у розумінні Закону України від 10.04.2014 № 1198-VII «Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення розрахунків за енергоносії») тарифи на комунальні послуги. Як підкреслювалося вище, «комунальна послуга», у розумінні ст. 1 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги» є:

результатом господарської діяльності, спрямованої на задоволення потреби фізичної чи юридичної особи у забезпеченні холодною та гарячою водою, водовідведенням, газо- та електропостачанням, опаленням, а також вивезення побутових відходів у порядку, встановленому законодавством.

Таким чином, оспорювані постанови відповідача адресовані не стільки конкретним юридичним особам, скільки тим же самим юридичним особам – виконавцям комунальних послуг ЦО, ГВ і ХВ для населення та інших категорій та споживачам цих послуг (в силу Закону № 1198-VII). Після прийняття відповідачем оспорюваних постанов вони неодноразово застосовувалися до мене і третіх осіб з моєї сторони, свою дію не вичерпували до прийняття інших, аналогічних постанов та застосовувалися щомісячно, що підтверджується наявними у матеріалах справи рахунками та квитанціями, а також фактом державної реєстрації Мін'юстом постанови № 650 від 06.06.2014 р. (із змінами, внесеними постановою № 757 від 18.06.2014 р.) щодо тарифів на ЦО і ГВ.

В порушення ст. 171 КАС відповідачем не опубліковано оголошення щодо оскарження постанови від 18.06.2014 р. № 756 стосовно встановлення тарифів на ХВ (не виконане ухвалу суду першої інстанції). В затверджених структурах тарифів на ХВ (Додатки №№ 1, 2) фігурують такі складові, як Витрати на збут (п. 3) та Обсяг реалізації (п. 10), що також свідчить про застосування тарифів до розрахованого виконавцем послуги кола споживачів. На мої запитання представник ПАТ «АК Київводоканал» ствердно відповів про застосування тарифів до споживачів і виникнення у зв'язку із цим обов'язку оплачувати послуги (т. 3, а. с. 184), що відповідно до ч. 3 ст. 72 КАС звільнено від доказування.

На вищезазначені порушення норм матеріального і процесуального права я звертав увагу колегію суддів апеляційної інстанції в апеляційній скарзі та усних поясненнях, що надавалися в судовому засіданні.

Відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 206 КАС ухвала суду апеляційної інстанції має містити мотивувальну частину із зазначенням: встановлених судом апеляційної інстанції обставин із посиланням на докази, а також мотивів неврахування окремих доказів.

В порушення вимог процесуального закону апеляційним судом не наведено жодних мотивів неврахування окремих доказів, якими, враховуючу категорію даної

справи є норми законодавства, на які вище містяться посилання у цій скарзі. Доводи апеляційної скарги цим судом проігноровані, а в оскаржуваній ухвалі цей суд обмежився лише відтворенням хибних доводів постанови суду першої інстанції.

Зокрема, не надано оцінки положенням ст. ст. 15, 16 Закону України № 2633-IV «Про теплопостачання», якими ПАТ «Київенерго» і ТОВ «Євро-Реконструкція» за відповідними законодавчими ознаками прямо виключаються з числа підприємств, діяльність яких має регулюватися відповідачем Нацкомпослуг. А в частині невідповідності оспорюваних постанов положенням п. 7 ч. 1 ст. 30 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги» судом апеляційної інстанції доводи не спростовані взагалі внаслідок хибного висновку, що вони до мене, як споживача не застосовуються.

Наведені порушення норм матеріального та процесуального права є підставою для скасування оскаржуваних судових рішень з прийняттям нової постанови про задоволення позову (ст. 229 КАС).

Оскаржувані судові рішення набрали законної сили; ними встановлено, що оспорювані акти відповідача є актами індивідуальної дії, які не стосуються позивача. Але, при цьому мені та третім особам на моїй стороні виконавці послуг (треті особи на стороні відповідача) продовжують з 01.07.2014 р. нараховувати за спожиті ЦО, ГВ і ХВ, у т. ч. несплачену «заборгованість» саме за оспорюваними тарифами, що встановлені цими актами. Це може призвести до стягнень з мене та третіх осіб (споживачів послуг) в порядку наказного та позовного проваджень «заборгованості» за спожиті послуги, яка нарахована за «актами індивідуальної дії» (але, які не скасовані в судовому порядку). Можливе скасування судових рішень по цій справі в касаційному порядку призведе до необхідності переглядати за нововиявленими обставинами цивільні та господарські (для ЖБК, як колективних споживачів) справи, подавати відповідні клопотання до органів ДВС, здійснювати поворот виконання рішень у цивільних і господарських справах, що об'єктивно свідчить про докладання значних зусиль та витрат, на тлі очевидної протиправності оспорюваних рішень відповідача, застосування яких до споживачів підтверджується наявними у матеріалах справи рахунками і квитанціями про сплату послуг. З огляду на відмову у позові нагальною є необхідність зупинити преюдиційність (виконання) судових рішень у цій справі для інших справ (цивільних, господарських).

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 102, 117, 171, 211, 215, 229 КАС України,

ПРОШУ:

поновити строки на касаційне оскарження;

до закінчення касаційного розгляду справи зупинити застосування оспорюваних постанов Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері комунальних послуг № 650 від 06.06.2014р. «Про встановлення тарифів на послуги з централізованого опалення та послуг з централізованого постачання гарячої води, що надаються населенню суб'єктами господарювання, які є виконавцями цих послуг» і № 756 від 18.06.2014р. «Про встановлення тарифів на централізоване водопостачання та водовідведення ПАТ «Акціонерна компанія «Київводоканал» до усіх категорій споживачів у місті Києві;

зупинити виконання судових рішень у цій справі;

постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 21 квітня 2015 р. та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 09 червня 2015 р. скасувати, ухваливши нову постанову про задоволення позову.

Додатки: *копії скарги (для сторін); копії оскаржуваних судових рішень від 21.04.2015 р. і 09.06.2015 р., поштового конверту КААС з поштовим ідентифікатором і роздруківкою сайту «Укрпошти», роздруківка щодо Реальних доходів населення у 1 кв. 2015 р. порівняно з 1 кв. 2014 року, квитанція судового збору (для суду).*

01 липня 2015 р.

/Касатор Олійник Д. В./